

УДК 35 (477+100)

СУЧАСНІ ПРОЦЕСИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ЯК ГОЛОВНА УМОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

Березін Максим Юрійович

здобувач, Міжрегіональна академія управління персоналом, м. Київ

Значні перетворення в економічній, політичній і духовній сферах нашого суспільства вимагають створення відповідної правової системи демократичної правової держави. Для досягнення поставленої мети необхідне реформування правової системи, т. к. право має охороняти і захищати в першу чергу інтереси права і свободи окремо взятої особистості, а не інтереси держави, суспільства в цілому. В сучасних умовах представляється необхідним більш активно з боку відповідних державних органів використовувати можливості допомоги і сприяння діяльності громадських об'єднань і громадян, які на добровільних засадах беруть участь в реалізації цієї найважливішої державної функції.

Правова держава - не тільки одна з соціальних цінностей, покликаних стверджувати гуманістичний початок, справедливість, а й практичний інститут забезпечення і захисту свободи, честі і гідності особистості, засіб боротьби з бюрократією, відомчістю, форма існування народовладдя в

сучасних децентралізаційних процесах [1, с. 28]. Говорити про правову державу можна тільки тоді, коли її форма, сутність, устрій, організація політичної влади, її органи та інститути забезпечують реальні можливості захисту прав громадян не тільки від неправомірних посягань інших громадян, а й коли вона захищає досить ефективно права своїх громадян від свавілля самої держави, її органів і посадових осіб.

Охорона громадського порядку за своєю суттю носить гуманний характер, оскільки спрямована на випереджаючий вплив, на умови і чинники, які призводять до виникнення загроз, на захист особистості від протиправних посягань, від загрози бути підданим надзвичайним ситуаціям, на створення сприятливих, безпечних умов для життєдіяльності людей.

Якщо відносини, які становлять сферу громадського порядку в широкому сенсі, забезпечуються і охороняються всією системою органів держави, то відносини, що становлять сферу громадського порядку у вузькому сенсі, вимагають створення спеціальних органів, наділених спеціальними повноваженнями щодо підтримки громадського порядку з використанням не тільки загальних засобів регулювання (інформаційних, організаційних та ін.), а й спеціальних (переважно адміністративно-правових, кримінально-правових, оперативно-розшукових, цивільно-правових) [2, с. 100].

Для суспільних відносин, що становлять сферу громадського порядку у вузькому сенсі, характерні такі риси: закріплене з нормами права і моралі; встановлення певних прав і обов'язків учасників даних відносин; гарантована законом можливість здійснення своїх суб'єктивних прав і створення для цього належних умов; забезпечення суворого виконання учасниками громадських відносин покладених на них обов'язків, закріплення відповідальності за їх виконання на законодавчому рівні; регулювання переважно адміністративно-правовими, кримінально-правовими, оперативно-розшуковими та цивільно-правовими засобами; здійснення безпосереднього їх забезпечення, охорони і захисту спеціальними органами держави.

Сприяння органам, уповноваженим здійснювати охорону громадського порядку, виражається в їх інформуванні про правопорушення і загрози охороні громадського порядку, а також участі у заходах з охорони громадського порядку і в роботі координаційних, консультативних, експертних і дорадчих рад, які проводяться цими органами.

Політика задоволення суспільних потреб різних верств населення безпосередньо пов'язана з їх соціальним захистом[4].

Правові норми мають певні переваги в порівнянні з іншими формами соціального регулювання суспільних відносин. Їх специфічними властивостями є конкретність, чіткість формулювання дозволів, заборон, імперативність приписів і гарантованість виконання [3, с. 136]. Право вбирає в себе, об'єднує і юридично закріплює основні вимоги інших соціальних норм, що регулюють суспільні відносини, і ставить їх під захист держави, тому поведінка членів суспільства зіставляється і порівнюється, перш за все,

з правовим масштабом, закріпленим їм еталоном належної поведінки, і оцінюється з точки зору його вимог.

Отже, сучасний стан українського законодавства в сфері охорони громадського порядку характеризується високою динамікою свого розвитку, радикальним оновленням правової бази в усіх сферах державного і суспільного життя. На відміну від минулих років, національною рисою можна вважати твердження пріоритету прав і свобод людини, як найвищої соціальної цінності.

Сучасні правові норми, що діють у сфері охорони громадського порядку, в залежності від кола регульованих ними відносин підрозділяється на такі, що: регулюють поведінку громадян в сфері охорони громадського порядку і встановлюють відповідальність за їх порушення; визначають завдання, функції, компетенцію, форми і методи діяльності органів держави, їх посадових осіб з охорони громадського порядку.

Список літератури:

1. Кулинич Р. О. Моніторинг державного управління сферою громадського порядку в Україні / Р. О. Кулинич // Університетські наукові записки. - 2017. - № 2. - С. 208-217.
2. Харь І. О. Суб'єкт злочинів проти громадського порядку і моральності / І. О. Харь // Юридична наука. - 2017. - № 3. - С. 98-112.
3. Чишко К. О. Класифікація об'єктів адміністративних правопорушень у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки / К. О. Чишко // Право і суспільство. - 2016. - № 2 (3). - С. 135-142.
4. Олексенко Р. Социальная защита населения как центральное направление государственной политики / Р. Олексенко // MOKSLAS IR PRAKTIKA: aktualijos ir perspektyvos. – 2017. – С. 173-178.